„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.

udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Det simpleste men tillige det stærkeste Bevis for, at den paagaaende Europakrig er uforsvarlig og uretfærdig er, at ingen vil have Skyld for at have foraarsaget den. Og — mærkelig nok — ingen synes det at være saa meget om at fralægge sig denne Skyld som den tyske Keiser.

Danmarks-Bygningen. Vi vil atter minde om, at vi har en hel Del Bygningsmærker liggende til Salg. Mærkerne er en Cent Stykket. Kom og køb for 10, 25, 50 Cts. eller for en Dollar eller to, som enhver har Lyst at bidrage til dette for Dansk-Amerikanere saa skønne Foretagende. Det lakker hen imod den Tid, da vi bør rapportere angaaende Salget af Mærkerne.

Angaaende Krigsnyhederne finder vi det i sin Orden at bemærke — først, at det er vanskeligt for et Ugeblad at tilfredsstille i saa Henseende. Det er jo kun den sidste Dags Beretninger, der kan meddeles som nogenlunde nye. Dog, af Hensyn til dem af vore Læsere, som ikke holder Dagblade, giver vi en Oversigt over, hvad der er forefaldet i Ugens Løb. Dernæst vil vi sige, at vi garanterer ikke disse Nyheders Troværdighed. Selv de store Dagblade, som har deres Korrespondenter ved Fronten — eller saa nær derved som muligt — kan ikke engang gøre det. Men vi forholder os refererende til, hvad der forekommer i de bedste Dagblade, og gør saa et Uddrag deraf efter bedste Skøn. Det er os ikke om at gøre at kaste Rosenskær over hverken den ene eller den anden Side, men kun at meddele Virkeligheden, som vi opfatter den.

„Det sørgeligste angaaende den europæiske Krig," skriver „Christian Herald", „er, at den stiller Kristendommen i Miskredit over for Verden. Mange, som ikke tror Kristendommens Lære, er stærke Modstandere af Krig. De ved, at alle de Nationer, som er indblandede i nærværende Krig, kalder sig kristne Nationer. De læser, at de modsatte Fyrster formanede deres Hære til at bede om Sejr, hvilket kun kan betyde Succes i Slagtning. Saa siger de: „Dette er Kristendom" og vender sig bort med Væmmelse. — Det eneste Svar, som kan gives herpaa, er, at dette ikke er Kristendom. En fremstaaende Hedning blev engang spurgt, hvad han mente om Kristendommen, og han svarede: „Den er aldrig blevet prøvet." Regeringerne i Europa praktiserer ikke deres Kristendom. Kristus lærte aldrig Samarbejde, Selvfornægtelse og Hjælpsomhed over for den enkelte og Strid, Selvhævdelse og Undertrykkelse over for Nationer. De har misforstaaet og misrepræsenteret ham. — Men du — praktiserer du din Kristendom?"

Forleden Dag, fortæller Chr. Her., fandt Miss Juanita Rieves i St. Louis Aktier til en Værdi af $100,000 i en gammel Bibel, som havde ligget gemt i en Kuffert. Aktierne havde tilhørt hendes Bedstefader, som var død for 40 Aar siden. Boet, som var opgjort i 1876, kommer nu til at genaabnes, for at Ejendommen kan blive delt mellem 10 Arvinger. — Der er andre, som lader Bibelen ligge hengemt i Kufferten, mange af dem, — tag den frem. Om du ikke finder Værdipapirer i den til $100,000 Værd, saa kan du finde Skatte deri af uendelig større Betydning for baade Tid og Evighed.

50 Aars Jubilæum? Det fortælles, at Mrs. T. H. Bailey i Atchison, Kan., fornylig har fuldført 50 Aars Tjeneste som Vaskekone for een Familie. Om der blev holdt Jubilæum? Det har vi ikke set noget om. Men en saadan Kvindes Udholdenhed i haardt Arbejde, som Vaskning og Strygning er, i 50 Aar, det er værd at tage Hatten af for. Hendes Arbejde har været lige saa nødvendigt og nyttigt som andre Arbejder i Husholdningen. Guldbryllupper er sjældne nok, men at en Kvinde kan fejre 50 Aarsfest som Vaskerkone, det er vist sjældnere.

Af Vikingeæt. Tre Elever ved Hattons Højskole, N. D., har ifølg „Fram" udmærket sig og vundet et $125 Sølvbæger, der var udlovet som Præmie for den Højskole, der kunde opvise de bedste Debatanter. Hattons tre Elever, der alle er af Vikingeæt, blev de første to Aar tilkendt anden Plads, men i Aar tilkendtes de første Plads og vandt derved Præmien. De tre Elevers Navne er Agnes Margret Kjørlie, Carl Benjamin Eielsen og Ralph Irving Peterson.

Østrigs Forbrydelse.

Under denne Overskrift forekom følgende som „Editorial" i sidst modtagne Nr. af Tidsskriftet „The American Leader". Da vi synes om at lade vore Læsere se, hvad andre mener om Krigssituationen, meddeler vi denne Artikel i Oversættelse.

Historiens blodigste Konflikt er nu paagaaende. Østrig, Europas Snushane, den kroniske Forstyrrer af kontinentel Fred — har atter styrtet Kristendoms civiliserede Lande i Krig. Den store engelske Statsmand Gladstone spurgte en Gang: „Kan nogen sætte sin Finger paa en Plet paa Kortet, hvor Østrig har gjort noget godt?" Men Gladstone døde for 16 Aar siden. Hvad vilde han sige om den Rolle, Østrig har spillet i de senere Aar? Over hele Europa er der gjort Fremskridt i Retning af Civilisation, i hvilken Østrig ikke fuldtud har deltaget. I Diplomati har dets Maade været middelalderlig, barbarisk. Dets nærværende Optræden gør ingen Undtagelse.

Efter flere Aars Paatrængenhed over for Serberne anekterede det i 1909 de slaviske Lande Bosnien og Herzegovina uden saa meget som et „thank you", og med Tyskflands fulde Billigelse. Under Balkankrigen fornylig prøvede Østrig en Gang at faa Europas første Nationer til at fare i Struben paa hverandre; men mesterligt Diplomati afværgede Katastrofen. Nu — næppe er Himlen klaret for Bøgen efter Balkankrigen — da Østrig trumfer op en Beskyldning imod den lille, udmattede Nation Serbien. Det beskylder en hel Race for et Individs morderiske Daarskab. Det sender et overlegent Ultimatum til Belgrad. Den serbiske Regering, med Følelse af sin egen forholdsvise Svaghed, bøjer Knæ for ethvert af det forargelige Ultimatums Fordringer paa eet nær, nemlig, at østrigske Embedsmænd skal sidde i den Ret, der skal undersøge angaaende Snigmordet af Ærkehertug Franz Ferdinand og hans Konsort. At tilstaa Østrig Repræsentation under nærværende Omstændigheder vilde have været for Serbien selv at underskrive sin Dødsdom, da østrigsk Fordom allerede havde kendt Serbien skyldig. Videre var Serbien sig bevidst, at det ikke nationalt var ansvarligt, og det kunde ikke mandigt indrømme en saa nærgaaende, grov Beskyldning.

Under dette magre Paaskud — uden Sidestykke i Historien — anfaldt Dobbeltmonarkiet det udtømte Serbien. Aldrig viste en svækket men stolt Nation en saadan Underdanighed; aldrig viste en saakaldt civiliseret moderne Nation en saa aaben Overtrædelse af den moderne Civilisation Fremgangsmaade. Og fra disse ringe Aarsager ligger nu hele det bevæbnede Europas Styrke i Kamp, Broder mod Broder.

Og hvem vil komme til at bære Følgerne af Krigen? Med alle Verdens Børser lukkede, med Handelsmarinen næsten standset, med stigende Priser og Hungersnød truende endog neutrale Nationer—hvem skal betale Spillemanden? Serberne kæmper imod usøgt Paatrængenhed af en hadet Race; Russerne støtter deres beslægtede Slaver — men hvad kæmper Menigmand i den østrigske Hær for? Hvad vil de opnaa, selv om de vinder, uden Armod og Fortsættelsen af en mistroet Regering?

Til at begynde med er Østrig et kunstigt sammensat Kejserdømme. Den regerende Klasses germanske Blod udgør mindre end en Fjerdedel af den hele Befolkning, medens den slaviske Befolkning i Østrig udgør 45 Procent af alle Indbyggerne. Østrig er sammensat af flere modstridende og uforenelige Folkeslag: Bøhmere, Mæhrer, Polakker, Ruthenere, Kroater, Serbere, Slovaker, Morlaker, Bulgarer, Italienere, Armeniere, Jøder, Zegøjnere(100,000) Magyarer, Tyskere og Rumæniere. Hvad kan man vente i Retning af national Forening af en saadan Blanding af Tungemaal og Nationaliteter under en Regering, som er upopulær hos de fleste af dem? Hvad kæmper Individet for? Hvad kan han vente at høste som Løn uden Død og uderligere Undertrykkelse?

Om Udfaldet af det gigantiske Slagteri kan vi kun gætte om Muligheder. Blandt rimelige Sandsynligheder kan nævnes — at Frankrig vil søge at tilbageerobre Elsas-Lotringen, at Serbien vil sikre sig Bosnien og Herzegovina samt at danne en Forening med Montenegro, at disse fjeldnævnte Lande, støttet af 100,000 prøvede græske allierede vil være i Stand at holde Østrig i Tømme i det serbiske Høiland, at Polen vil søge denne sidste gunstige Anledning til at opnaa sin Frihed, at Storbritanien vil lamme Tyskflands Flaade og saaledes for, et halvt Aarhundrede tilintetgøre, ødelægge Tyskflands Konkurrence paa Søen, at Rusland vil tage en Del af Østrigs tilstødende Territorium, og at der paa Østrigs Ruin vil rejse sig en ny slavisk Union af Smaastater. Disse Ting tegner sig som Muligheder. Imidlertid har Italien handlet klogt, idet det har valgt at holde sig neutralt om muligt.

Een Ting synes nu sikker — at Europakortet vil undergaa en grundig Forandring. Tyskland har afbidt et større Stykke, end det vel kan tygge. Desuden har det forskærtset en hel Del af god Følelse ved ikke at respektere Luxemburgs, Belgiens og Schweits' Neutralitet og ved at gøre Indfald i Frankrig, før det erklærede Krig. Belgiens Neutralitet garanteredes ved Traktaten af 1864, blev undertegnet i London, og Tyskflands yderste Ringeagt for sin Forpligtelse i saa Henseende har været det fornemste Faktor til at drage det villige England med i Krigen, hvorved Tyskland har udsat alle sine Marinebevægelser for Fare.

Det frygtelige Tal af Liv og Ejendom vil sætte Europa omtrent en Fjerdedels-Aarhundrede tilbage. Tyskland har mest at tabe og synes dumdristig villig til at risikere det. Dets 40 Aar af vældigt industrielt Fremskridt vil nu blive berøvet dets væsentlige Udbytte. Aldrig begyndtes der en saa unyttelig uforsvarlig Krig som den nærværende, og ingen Del af Verden vil undgaa at blive skadet af dens Virkninger. Vi kan kun forsones dermed ved den magre Fortrøstning, at der maa følge megen Fred efter den.

Luther College, Racine.

Efteraaret 1902 udsendte „Luther Highschool and College", Racine, Wis., sin første Skolekatalog med Indbydelse til den dansk-amerikanske Ungdom at komme og modtage Undervisning i de forskellige Retninger, som Skolen raadede over Skoleaaret aabnedes den 31. Okt. ved en Festlighed. Past. C. H. Jensen, 3 andre Lærere og 2 Lærerinder var Skolens Lærestab.

Det gik maaske ikke saa strygende altid med Skolearbejdet, men det holdtes oppe i 7 Aar. Elevantallet var snart større, snart mindre. Da jeg skrev Den for. danske Kirkes Historie i 1908 til „Danske i Amerika", rapporterede Skolens Forstander til mig, at „Skolen med Bohave havde en Værdi af 40,000 Dollars, og var gældfri. Sidste Aar havde den klaret alle sine Udgifter og givet et Overskud paa 2500 Dollars. Det højeste Elevantal paa eet Aar havde været 193".

Saa tilbød Skolens Direktion at sælge Skolen i Racine til den forenede Kirke. Paa Aarsmødet i Elk Horn 1909 blev følgende Bestemmelse fattet: „Samfundets Board of Trustees" bemyndiges til at købe Luther College, Racine, Wis., for saa vidt som den kan erholdes for Aktiernes oprindelige Værdi og muligvis Renterne af samme". — „Det paalægges Kirkeraad og Skoledirektion at sætte Luther College i Virksomhed, hvis den bliver købt af Samfundet." Skolen blev købt og har været i den for. Kirkes Eje siden.

Mange i vort Samfund troede, at det var et Fejlgreb, at den for. Kirke købte denne Skole. Var det en Fejltagelse? Tiden og Historien maa besvare Spørgsmaalet senere. Endnu kan Svaret ikke gives med Sikkerhed. Saa meget kan der dog nok siges nu, at Racine College blev købt med et godt Haab. Den Skole er et Haabets Barn. Og havde Haabet ingen Grund? Skulde der i en By som Racine og Omegn, med en saa talrig dansk Befolkning, ikke være Plads for en dansk Højskole? Maatte man ikke have Aarsag til at tænke, at i en saadan Kreds, hvor der havde været et omfattende kirkeligt Arbejde i Gang i henved 50 Aar, at der maatte være Jordbund for Skolevirksomhed? Og saa det store Opland, de myldrende Skarer af Danske mod Nord i Wisconsin,. mod Syd i Illinois med Chicago og andre danske Kolonier! Var der unge Elever at vente derfra? Saaledes spurgte Haabet, og blev det bekræmmet? Ikke helt. Haabet er kaldt „den svømmende Tanke"; det vil altid komme op i Vandspejlet, selv om det godt kan faa en Dukkert eller to eller mange.

Mr. John A. Larsen blev Skolens Forstander, da den blev Samfundets. For et Par Aar siden blev det overladt ham at drive Luther College paa egen Regning og Risiko" i visse Aar. Eleverne fra sidste Skolehold har udsendt et Aarsskrift. De har nemlig dannet en Elevforening, og een af dennes Opgaver er at udgive et saadant. Forstanderen har et lille Stykke i Bogen, men ellers er den skrevet af Elever fra Skolen. En siger om sidste Skoleaar: „Der var det hjerteligste, broderligste og søsterligste Forhold blandt Eleverne, og alle havde mere en Følelse af, at de levede i et Hjem end paa en Skole". En anden fortæller, at sidste Vinter naaede Elevantallet 210 med Musikeleverne iregnet. Og samme meddeler, at d. 19. Juni var der Afgangsfest paa Skolen for 30 Graduenter. „Professor Larsen henvendte nogle formanende Ord til Forældrene og de unge om at fortsætte det Arbejde, de havde begyndt. Og han mindede dem om at tage Jesus med sig ud i Livet og være tro mod det Motto, de havde valgt sig: „Unless God be with us, all our work is in vain."

I Aarsskriftet fortæller J. P. Nielsen om en „Rejse til og igennem Florida". Det er en velskrevet og fornøielig Skildring, som er lærerig og værd at læse! Og jeg vil gerne opfordre „Danskerens" Redaktør til at publicere den her i Bladet. Den skal nok blive læst.

Og hvad jeg saa sluttelig gerne vil sige er dette: lad os prøve at interessere os ogsaa for Skolearbejdet paa Luther College, og lad dets Forstander mærke, at den Gerning, han ofrer sig for, har Venner rundt om i den forenede Kirke.

Ivar Marius Hansen.

Til Oplysning.

Pastor H. W. Bondo, Luck, Wis., har sendt mig følgende:

„Ved at se Rettelserne i „Kirkebladet" og „Danskeren", har jeg bestemt mig til at oplyse, at det er „The First English Luth. Church, Luck, Wis.," og „Vor Frelsers dansk ev.-luth. Menighed, Luck, Wis", som indbyder til Aarsmøde 1915. De har Præst sammen og deres Kirke i Byen Luck.

Hvis andre Menigheders Korrespondenter sætter deres „Post Route" ved Adressen, vilde det vel hjælpe en Del for dem, som ikke er kendt paa disse Egne. Da jeg indbød paa Menighedernes Vegne, ser man ikke Nødvendigheden af disse Unøjagtigheder. Vi maa regne med Befolkningens Velvillie her i Byen, hvad enten de tilhører disse Menigheder eller ej — derfor vilde det tjene Sagen om den fik en endelig Rettelse."

J. M. H.

„The Star-Spanglet Banner"s Historie.

Tilfældigvis kom jeg til at læse i „Appletons Cyclopedia of American Biography" om, hvorledes den amerkanske Nationalsang: „The Star-Spanglet Banner" blev til. Og da det i Aar er et Hundrede Aar siden, synes jeg, at vi som gode Dansk-Amerikanere burde have et lille Stykke i „Danskeren" om Sangens Tilblivelse og dens Forfatter, og det ikke mindst i disse forunderlige bevægede Tider, hvori vi lever. Stykket lyder i Oversættelse saaledes:

Francis Scott Key er født i Frederick County, Md., den 9. August 1780, og død i Baltimore den 11. Jan. 1843. Han studerede Retsvidenskab paa St. Johns College. Først praktiserede han som Sagfører i Frederick City, Md. Senere flyttede han til Washington, hvor han blev „District Attorney" for „the District of Columbia".

I Upper Marlboro, Md., boede en Plantageejer ved Navn Dr. William Beanes, en god Ven af Key; og da de britiske Soldater i 1814 trængte ind i Washington, tog Gen. Ross Dr. Beanes' Hus i Besiddelse som sit Hovedkvarter, og senere bortførtes Beanes som Fange.

Da Key hørte om sin Vens Skæbne, besluttede han at befri ham, en Beslutning, hvori han blev støttet af Præsident Madison.

Præsidenten ordrede et Skib til Keys Raadighed samt befalede, at John S. Skinner, Agent for Fangers Ombytning, skulde ledsage ham. Gen. Ross samtykkede endelig i Dr. Beanes Frigivelse, men befalede dem at forblive til Angrebet paa Baltimore var overstaaet. Key og Skinner toges om Bord paa Fregatten „Surprise", der kommanderedes af Sir Thomas Cockburn. Under Soldaters Beskyttelse førtes de tilbage til deres eget Skib, hvorfra de om Natten ved Lysglimt fra Kanonernes Ild kunde skimte Flaget paa Fæstningen. Før Daggry standsedes Skydningen, og med Spænding ventede de paa, at det skulde blive lyst, for at se, hvilket Flag der vajede paa Fæstningens Vold. Keys Følelse, da han saa Stjernebanneret paa Fæstningen, er udtrykt i „The Star-Spanglet Banner". Ankommen til Baltimore, renskrev han Sangen og viste den til Kapt. Benjamin Eades, der ejede et Trykkeri; her blev den trykt, og med et Eksemplar ilede Eades til det gamle Hotel nær til „Holliday Street Teater", hvor Skuespillerne plejede at logere. Efter Mr. Keys eget Ønske skulde den synges med Melodien: „Anacreon in Heaven". Først oplæstes Sangen for en stor Forsamling, hvoreiter Ferdinand Durang sang „The Star-Spanglet Banner" for første Gang. I en ubare kort Tid blev den kendt over hele Amerika.

James Lick skænkede en Sum paa $60,000 til et Monument for Key. Monumentet blev udført af William W Story, og det blev opstillet i „Golden Gate Park", San Francisco. Dets Højde er 51 Fod. Det er formet i en dobbel Bue, i hvilken en Brozefigur af Francis Scott Key er anbragt i en siddende Stilling. Paa Toppen af Monumentet staar en Figur af Bronze forestillende Amerika med et udfoldet Flag.

J. Th. Lund.

Den 15. Søndag.

Atter er et Aar svundet, og snart vil det gamle Evangelium om den barmhjertige Samaritan lyde rundt om i Menighederne.

Ved Venners trofaste Hjælp er det i svundne Aar lykkedes for Eben-Ezers Arbejdere at række en hjælpende Haand ved helt eller delvis frit Ophold paa Sanatoriet eller i de gamles Hjem til ikke saa faa fattige og trængende.

Glem os ikke heller i Aar, kære Venner, men som I lytter til Evangeliet om ham, der gjorde Barmhjertighed, saa tænk paa Eben-Ezers Gerning blandt de syge og læg en Offergave til Hjælp for Gerningen

Med bedste Hilsen.

Eders i Tjenesten heng.
J. Madsen.

Fyrtaarnet.

(Efter „Hjemlandsposten")

I det karaibiske Hav staar et Fyrtaarn ved en farefuld Indsejling til en Havn. Deroppe er ansat en Mand, som faar god Løn alene for, at han hver Aften, naar Solen synker ned bag Klippebjergene, tænder den vragtfulde Lampe, hvis Lys, forstærket ved Spejlglas, naar vidt ud over Havet, saa Skipperne, kan se Indsejlingen. Manden har i Grunden et mageligt Liv, kun er han edsfæstet paa, at han aldrig vil glemme at tænde Lampen og heller aldrig lade sig forsinke dermed.

En Aften, da han ved den sædvanlige Tid vaagnede, følte han sig særdeles træt og søvnig. Desuden faldt Solstraalerne endnu ind i Værelset, saa det var ikke Tid endnu at tænde Lampen. „Jeg kan nok vente en halv Times Tid endnu og hvile mine gamle Ben," tænkte han. „Men," sagde en anden Stemme i ham, „om du nu sover over dig? Tænd hellere Lampen først."

Dorskheden sejrede over Pligtfølelsen, og han lukkede endnu en Gang sine Øjne. Det var netop nu saa dejligt at strække sig i den behagelige, varme Seng. „Tænd! Tænd!" raabte en Stemme; men det var for sent; thi han slumrede allerede ind. Vængstet af skrækkelige Drømme vaagnede han endelig. Han tænder Lys. Det er Midnat. Skælvende og bævende af Angst iler han op ad Trappen til Lampeværelset og tænder Kæmpelampen. Saa bøjer han sig ud over Havet, hvor Lysets Glans nu breder sig. Men der er intet at se, og dog — synes han ikke her ved Sandrøslen og der ved Klippen at se Skibsvrag?

Det var en bange Nattevagt. Hvad kunde der ikke være sket? Om Morgenen, da det blev lyst, kom der Bud fra Konsulen, under hvis Opsyn Fortaarnet var stillet, og førte den forsømmelige Vægter i Fængsel. En skrækkelig Fiskerkonnert og en stolt Kæmpedamper var i de 4 Timers Mørke strandet paa de frygtelige Klipper.

Værer ikke ørkesløse eller ufrugtbare i Herrens Gerning. Jesus Verdens Lys, den klare Sol, er gaaet ned for vore menneskelige Blikke. Men der er blevet et pragtfuldt Fortaarn tilbage, der oplyser den eneste Indsejling til Havnen — naar dets Lys brænder. Her har nu Jesus befalet sin Menighed til Vægtere og sagt til den: „I ere Verdens Lys. Lader eders Lys skinne for Menneskene. Købslaar, indtil jeg kommer igen. Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen. Bliver ikke ørkesløse eller ufrugtbare i vor Herres Gerning."

Hører du det? Hvorfor vil du da i dorff Ro nnde dit Fordelir egenkærligt for dig selv og ikke brnde dig om din Opgave? Staa op, tænd Lyset! Vaagn op, du som sover, og staa op fra de døde, og Kristus skal lyse for dig! Tænd Lyset! Deraf afhænger baade din egen og andre evige Frelse. Tænd! Tænd!"

„Kristne, tænder eders Lys! Gører eders Lamper brændende i Læren, i Kirke og Skole, i Livet og i Bøn derhjemme, at man kan se eders Lys. Natten er mørk, og I alene har Lyset. Verdensmennesker sukker i Døden: mere Lys! Men der er hverken en Røst, et Svar eller nogen Hjælp i Udsigt. Værelsets smaa Lys naar ikke ud paa Verdenshavet og oplyser ikke Klipperne. I Kristne, I har Lyset. Vil I tøve i dorff Ro? Nej, værer ikke ørkesløse!

Derude kæmper en skrækkels Fiskerkonnert med Storm og Bølger og længes i Fortvivlelse efter det eneste Lys, der kan hjælpe. Maaske er der endnu en Sjæl, som endnu ikke har hørt et Trøstens Ord om Jesus, fordi dette Lys sattes den. Tænd! Tænd!

Der ude paa Folkehavet svømmer mangt et mægtigt Fartøj, paa hvilket et helt Hedningefolk gaar en trøstesløs Død i Møde, der er intet uden dit Liv alene, som kan redde alle disse Menneskesjæle. Vil du lade dem gaa til Grunde, fordi du er for sløv til at lade dit Lys brænde? Du siger maaske: Der er ugudelige Skippere, som vil lade deres høit forsikrede Skibe gaa til Grunde, og derfor forbyder mig at tænde Lyset. Nej, du staar i den høje Herres Tjeneste; du maa lade dit Lys skinne. Ikke at skinne er for Lyset det samme som at dø. Derfor: Tænd! Tænd!

Værer ikke ørkesløse og ufrugtbare. Renser eders Kristenvandel, eders Hjem, eders hele Liv fra alt, hvad der skyer Lyset. Og saa elsker, beder, skinner, for at enhver kan se Indsejlingen til Havnen ogsaa i den mørke Nat, hvor intet Menneske kan se de store, lystomme, sorte Taarne der tager sig saa prægtigt ud om Dagen. Tænder derhjemme Jesu Kærligheds Lys for enhver vantro. Tænder Kristi Kors' Lys for Hedningerne derude, saa at ingen for vor Skyld skal fortabes, og vi tilsidst miste vor Forret til Lyset.

O, lad dit Ord os vække brat,
At Fredens milde Stjerne
Maa synes klart i Tidens Nat,
Ej søges i det fjerne;
At Hjertet i vort Bryst
Maa smage Hvilens Lyst;
At Længslen finde maa
Dit Kors at hvile paa,
Til Evigheden kommer.

Anmærkning 2. til X.s Svar.

Af Y.

X. bedes undskylde, at Z. ikke har lært Væverkunsten, og det maa være det, der er Grunden til den manglende Forstaaelse til at kunne udrede Traadene i Tenen, saadan at han kan faa noget ud af det.

Z.s Frivolitet og den lige saa aandrige Kommentar kan staa for sit Værd.

Enighed i Tesen er der mellem X. og Z., men det kommer nok an paa en god „Uttolkar", som Svenskerne siger.

Efterlysning.

Om nogen skulde kende min Broder Andrew Johnson, eller kunne give mig Oplysninger om ham, bedes de godhedsfuldt at skrive til mig. Han kom her til Landet for ti Aar siden og opholdt sig i Boston de første 4 Aar. Det formodes at han nu opholder sig i San Francisco, Cal.

Niels Jørgensen,
1616 Clay St., Cedar Falls, Ia.

Thomas Leight, Manico, Wis., har i Aar høstet Jordbær for $600 fra en eneste Acre. Næsten alle Bærene var meget gode, og han havde let ved at sælge dem. Næste Aar vil han plante meget mere.

Tre bevæbnede Mænd kom forleden Nat ind i St. Paul Banens Station i Red Wing og tvang Billetsælgeren til at forholde sig rolig, medens de tømte Kassen. De bandt ham til en Stol, tog $126 og forsvandt i en Automobil.

Danmark

De tyske Fiskeres Overfald paa dansk Politi. Det vil huskes, skriver „Danm. hj. og ude", hvorledes nogle tyske Fiskere, der i Fjor fiskede paa dansk Søterritorium, slog den danske Politiassistent, der vilde anholde dem, og kastede ham og den ham ledsagende danske Fisker i Vandet.

Politiassistent Krogsgaard gjorde straks Indberetning om det passerede, og gennem Udenrigsministeriet er Sagen bleven videre forfulgt. Det lykkedes at faa opsporet, hvor Voldsmændene hørte hjemme og efter gentagne Forhør gik en af dem til Bekendelse om, at han havde deltaget i Overfaldet paa Politiassistenten.

Statsadvokaten i Flensborg har derefter beordret Tiltale mod den paagældende tyske Fisker Christian Dall, der anklages for at have sat sig til Modværge mod Politiet og for ved at tildele Politiassistent Krogsgaard stærke Slag at have bragt hans Liv i Fare. Endvidere tiltales Christian Dall for at have saaret den danske Fisker Julius Frandsen, som ledsagede den tyske Politiassistent.

Hvem har fordrevet Storken fra Danmark? Derom skriver Kaptajn Dinesen i de berømte Vaganis-Jagtbreve:

Det føltes næsten som en Ulykke hele Landet over, at Storkene tog af, thi Storkene er Tegn paa Lykke. Og man søgte derfor alle mulige undskyldende Omstændigheder til Forklaring for den tomme Rede, og den almindeligste er den, at Storkene var omkomne paa Farten over Middelhavet, voldsomme Storme havde forslaaet dem og kastet dem ned i Bølgerne, udmattede Fugle havde forgæves søgt Redning paa Skibene, og Kysterne var bedækkede af deres Lig.

Eventyr! som alt om Storken (Storken var H. C. Andersens bedste Ven); det var ikke Middelhavet, der ødelagde Storken i Danmark, det var Drænrøret. Hvad skal de lange, røde Hoser bruges til, naar der hverken er Enge eller Moser at spankulere i, naar man kan gaa Landet rundt i Danmark uden at blive vaad om Fødderne? Hvad nytter det lange, spidse Næb til, naar der ikke er saa meget som en Porsetue at bore i? Der er ingen Ting, der fristet i Danmark, derfor bliver Storken i sit Hjem i Nordafrika.

„Danm. hj. og ude" tilføjer, at en medvirkende Aarsag til Storkenes Udryddelse utvivlsomt er, at man i visse Egne af Afrika, hvor de holder til i den danske Vinter, strør Gift for Græshopperne, som der er en Landeplage, og at mange Storke dør, naar de spiser de forgiftede Græshopper.

Storken er nu for i Aar ved at forlade Danmark. Som Bevis paa dens forholdsvise Faatallighed kan anføres, at paa Egne, hvor man for blot 10 Aar siden saa et halvt Hundrede Storke holde forberedende Flyvesvelser, der ser man nu kun 5—6 Stykker eller saa omtrent.